

Labordeta, "por casualidad"

Jordi Serra i Massansalvador

Ara farà tres anys. L'amic Oskar, que fa temps que treballa dur per la dignitat i el futur dels joves de l'àrea metropolitana, ens va fer arribar una invitació a un sopar una mica peculiar al Prat de Llobregat. Seríem pocs assistents, i el protagonisme el tindria un convidat que venia de Madrid: José Antonio Labordeta.

Sense micròfons ni periodistes, menjant i bevent, vam poder sentir-lo parlar amb tota confiança d'aquells temes que en Labordeta coneix tan bé: el caciquisme tronat del PAR, la il·lusió de la Chunta, el regust decrepit i ranci de l'arena política de Madrid... i sobretot l'Aragó, la seva pobresa i la seva riquesa, les seves oportunitats de futur, la germanor amb Catalunya. És clar, al final del sopar va aparèixer una guitarra i vam tornar a pensar en aquella terra per a tots que algun dia segur que veurem.

Aleshores ell ja coneixia la seva fatal malaltia, però nosaltres no ho sabíem. Aquella nit vam veure com brollava amb força l'energia sana d'un home honest i constant, absolutament unit a la seva terra i compromès amb la veritat i la justícia. Després de sopar, en Labordeta m'insistia que ell era polític "por casualidad", que és una manera de dir que ell no té res a veure amb aquella casta de polítics professionals dedicats únicament a defensar foscos interessos de les grans empreses i a treure profit de les desigualtats. A tots ells, intransigents i totalitaris, en Labordeta els engegava a la merda amb la tranquil·litat que dóna la raó. Si fos veí de Collbató, ja fa temps que en Labordeta hauria deixat anar un cop de sabata sobre la taula de plens de l'Ajuntament.

Quan una persona íntegra com ell ens deixa, quedem doblement dolguts. Perquè ja no tindrem al costat la seva presència i el seu treball persistent en defensa de la gent del país, però també perquè aquest buit costarà molt d'omplir. Malauradament, de persones de la mena d'en José Antonio Labordeta ja no se'n fan.

